

Arrest

nr. 273 785 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2005 dient de verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, bij de toenmalige Belgische ambassade te Caracas (Venezuela) een visumaanvraag in het kader van gezinshereniging met zijn moeder in. Deze visumaanvraag wordt goedgekeurd.

Op 4 juni 2007 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar waarvan de helft met uitstel gedurende drie jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 2 juli 2007 wordt aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
Op 8 juli 2008 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn.

Op 7 december 2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Hoegaarden de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 30 825 van 31 augustus 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 16 februari 2009 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 1.000 euro te vermeerderen met opdecimen wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 5 mei 2011 wordt de verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende drie jaar behalve voor de voorlopige hechtenis van 4 november 2010 tot 5 november 2010 en een geldboete van 1.000 euro te vermeerderen met opdecimen wegens bezit van verdovende middelen. Het uitstel, verleend door de correctionele rechtbank te Leuven op 30 september 2013, wordt herroepen.

Op 12 juli 2011 wordt de verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van één jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving waaronder de verkoop van verdovende middelen ten aanzien van een kind dat meer dan 12 jaar en minder dan 16 jaar oud is.

Op 26 augustus 2011 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 5 januari 2016 wordt de verzoeker ambtshalve geschrapt.

Op 16 oktober 2017 vraagt de verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Op 5 maart 2018 wordt dit geweigerd en wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 221 270 van 16 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 20 oktober 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als feitelijke partner van O. M. L. T., die de Nederlandse nationaliteit heeft, en als 'ander familielid' overeenkomstig artikel 47/1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2021 wordt de verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.

Op 13 april 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde), inzake de op 20 oktober 2020 ingediende aanvraag, tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 260 007 van 2 september 2021 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze akte had ingesteld.

Op 20 juli 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw als feitelijke partner van de Nederlandse O. M. L. T. en als 'ander familielid' overeenkomstig artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2021 biedt de verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de gemeente Hoegaarden met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw O.M.L.T.

Op 10 november 2021 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoegaarden om de wettelijke samenwoning tussen de verzoeker en mevrouw O.M.L.T. niet te registreren. Uit de stukken die de verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat hij beroep aantekende tegen deze beslissing. Deze procedure is thans nog lopende.

Op 2 december 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, inzake de op 20 juli 2021 ingediende aanvraag, tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden akte die aan de verzoeker op 10 januari 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.07.2021 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): F. M. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.07.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde O. M. L. T. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene diende op 20.10.2020 al een eerste keer gezinshereniging aan als feitelijke partner van dezelfde referentiepersoon, aanvraag die op 13.04.2021 ten gronde werd geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 02.09.2021 in een uitgebreid arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV) verworpen. De RVV oordeelde in haar arrest dat de foto's die betrokkene nu ook weer voorlegt in het kader van huidige aanvraag, niet getuigden van een daadwerkelijke duurzame relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene en de referentiepersoon deden op 10.08.2021 te Hoegaarden een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 10.11.2021 weigerde de gemeente Hoegaarden deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Leuven, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze beslissing was onder meer gesteund op talrijke onwettigheden en tegenstrijdige verklaringen tussen betrokkenen. Op 16.02.2021 werd betrokkene overigens door de CR van Leuven veroordeeld voor slagen en verwondingen ten aanzien van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert augustus 2018. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 06.10.2020 officieel gedomiciëerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven. Betrokkene toont niet aan te voldoen

aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

X artikel 7,1, 2° en 3° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf is verstreken.

Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen, onder meer aan minderjarigen: op 04.06.2007 door de CR tot een gevangenisstraf van 2 jaren; op 16.02.2009 door de CR van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 jaar; op 05.05.2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot 6 maanden gevangenis en een boete van 1000 Euro; op 12.07.2011 door het Hof van Beroep van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring. Handel in drugs, en zéker verkoop ervan aan minderjarigen (veroordeling HB Brussel), is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover Mevr. O. M. (...) betwist. Op 16.02.2021 werd betrokkene overigens door de CR van Leuven veroordeeld voor slagen en verwondingen ten aanzien van Mevr. O. (...). Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven met Mevr. O. (...) evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Betrokkene legt geen bewijs voor dat het kind van Mevr. O. M. (...) een gemeenschappelijk kind is. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende moeder. Hoe dan ook kunnen we wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, stellen dat uit de aard en de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Mevr. O. (...) kan er uiteraard voor kiezen om met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en/of al dan niet met het kind via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. Bij het opleggen van dit bevel werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is geen sprake van erkende, gemeenschappelijke minderjarige kinderen in België wiens belangen zouden kunnen worden geschaad, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2018 dat hem op 14.05.2018 werd betekend. Op 04.01.2020 werd aan betrokkene een herbevestiging van dit bevel betekend. Op 04.05.2021 werd aan betrokkene het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.04.2021 betekend. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen, onder meer aan minderjarigen: op 04.06.2007 door de CR tot een gevangenisstraf van 2 jaren; op 16.02.2009 door de CR van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 jaar; op 05.05.2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen

*tot 6 maanden gevangenis en een boete van 1000 Euro; op 12.07.2011 door het Hof van Beroep van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring. Handel in drugs, en zéker verkoop ervan aan minderjarigen (veroordeling HB Brussel), is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.
(...)"*

De bestreden akte omvat aldus twee onderscheiden beslissingen: een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 december 2021 beslist de gemachtigde tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van tien jaar op te leggen (bijlage 13sexies). De verzoeker dient deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 270 900.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 47/1, 47/3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken personen - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

4.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.

De verzoeker wenst vooreerst te verwijzen naar artikel 47/1,1° Vreemdelingenwet:

“Art. 47/1. [1 Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Daarbij wenst hij ook te verwijzen naar artikel 47/3 Vw:

“Art. 47/3. [1 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

(...)”

Verzoeker dient in de bestreden beslissing vast te stellen dat verwerende partij zich niet gehouden heeft aan de hierboven aangehaalde bepalingen uit de Vreemdelingenwet.

4.4.

Verzoeker heeft verschillende bewijsstukken voorgelegd waaruit het duurzame karakter van zijn relatie met zijn Nederlandse partner blijkt.

Om hun deugdelijke duurzame relatie te laten officialiseren werd er ook op datum van 10/08/2021 een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit ook niet dienstig kan ontkennen, gezien zij hier zelf naartoe verwijzen in de bestreden beslissing.

-4.4.1.

Vooreerst is artikel 47/3 § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet duidelijk: “het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.”

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de neergelegde foto's enkel een bewijs zijn van momentopnames, doch dat hieruit geen blijf zou gegeven worden van een duurzame relatie.

Echter heeft verzoeker ondertussen ook verdere stappen ondernomen, zoals het neerleggen van een verklaring tot wettelijke samenwoning, (zie infra)

Verzoeker en zijn partner hebben ondertussen ook nog een DNA-procedure opgestart om de verwantschap met hun gemeenschappelijk kind te staven. Echter dienen zij nog te wachten op de resultaten hiervan.

Verzoeker en zijn partner ondernemen wel degelijk allerlei stappen om hun duurzame relatie te laten ‘officialiseren’.

-4.4.1.2.

Desondanks dat verzoekende partij verschillende documenten neerlegt in het kader van zijn aanvraag ter staving van zijn duurzame relatie, motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit onvoldoende bewezen wordt.

Zij motiveert dat verzoeker meer informatie had dienen voor te leggen, zoals hoe betrokkenen elkaar leerden kennen, hoe zij gedurende een bepaalde tijd voor aankomst in België reeds elkaar kenden, of ze familie of vrienden kennen...

Verzoekende partij is hiermee niet akkoord!

Uit de bewoordingen van artikel 47/3 Vw, blijkt dat de duurzame relatie met elk passend middel kan bewezen worden en dat bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

Dat door te motiveren in de bestreden beslissing dat verzoeker ook informatie diende toe te voegen over hoe betrokkenen elkaar leerden kennen, of ze gedurende een bepaalde periode contact hadden enz, dan voegt de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende voorwaarden toe aan de wet, die niet worden voorzien door artikel 47/3 Vw.

Volgens artikel 47/3 Vw kan elk passend middel worden voorgelegd om het duurzame karakter van de relatie te beoordelen, in casu dus ook foto's en het huurcontract, alsook het bewijs dat zij officieel op hetzelfde adres gedomicilieerd staan sinds 06/10/2020.

Door die bijkomende 'voorwaarden' op te noemen in de bestreden beslissing, voegt de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende voorwaarden toe aan de wet, die deze niet voorziet.

Zeker gezien artikel 47/3 Vw ook stelt dat er rekening moet gehouden worden met de intensiteit, stabiliteit en duurzaamheid van de relatie.

Dat uit de reeds neergelegde bewijsstukken, wel degelijk aangetoond kan worden dat er hier sprake is van een duurzame relatie.

Het mag ook verbazen dat hoewel verwerende partij verwijst naar de verklaring van wettelijke samenwoning van 10/08/2021, zij geen rekening houdt dat verzoeker en zijn partner in beroep zijn gegaan tegen deze weigering tot registratie van hun wettelijke samenwoning.

Hoewel het Parket van Leuven in eerste instantie oordeelde dat er geen duurzame relatie tussen verzoeker en zijn partner is, dient erop gewezen te worden dat dit geen definitieve beoordeling behelst. Dit komt toe aan de feitenrechter. Deze procedure is ook nog hangende.

Dat uit het geheel van documenten wel degelijk dient te worden besloten dat het duurzame karakter van hun relatie werd aangetoond.

-4.4.1.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont zich niet redelijk en schendt artikel 47/3 Vw in die zin dat indien de duurzame relatie met elk passend middel bewezen kan worden, deze middelen ook grondig moeten onderzocht worden of moet worden aangetoond waarom deze niet in aanmerking worden genomen ter bewijs van een duurzame relatie.

Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel dringt zich op.

-4.4.2.

Verder wenst verzoekende partij nogmaals op te merken dat verzoeker en zijn partner op 10/08/2021 een verklaring tot wettelijke samenwoning hebben afgelegd bij de gemeente Hoegaarden.

De ambtenaar weigerde om deze verklaring te registreren op datum van 10/11/2021 wegens negatief advies van het Parket Leuven.

Evenwel maakt de bestreden beslissing geen gewag van het feit dat verzoeker en zijn partner hiertegen in beroep zijn gegaan bij de Familierechtbank te Leuven!
(zie stuk 2)

De inleidingszitting heeft reeds plaatsgevonden op 07/01/2022.

(zie stuk 3)

Er werden conclusietermijnen afgesproken en de pleitzitting staat gepland op 16/09/2022.

(zie stuk 4)

-4.4.5.1.

Artikel 47/13 Vw luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening houdt met dit gezins-en familieleven.

Er is een lopende procedure hangende bij de rechtbank van eerste aanleg, die bevoegd is over de beoordeling van de verklaring tot wettelijke samenwoning en de dus hieruit voortvloeiende deugdelijke partnerrelatie.

Dit komt niet toe aan tegenpartij.

-4.4.2.2.

Op dit ogenblik is de beroepsprocedure tegen de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning nog hangende. Indien verzoeker het land dient te verlaten, heeft dit uiteraard nefaste gevolgen voor de beoordeling door de feitenrechter omtrent de wettelijke samenwoning, gezien zij dan niet meer feitelijk zullen ‘samenwonen’.

Dat minstens deze procedure dient afgewacht te worden vooraleer er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de verzoeker.

-4.4.3.

Met betrekking tot de termijn

-4.4.3.1.

De aangevochten beslissing stelt het volgende :

„ ... risico op onderduiken

„... wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te schaden.”

Er werd beslist om de verzoeker geen termijn van vrijwillig vertrek te geven.

Indien er een bijlage 20 wordt afgeleverd, dient deze ALLE feitelijkheden en procedure-elementen te bevatten.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle procedure- elementen uit het verleden beschreven staan. Dat hier sprake is van onzorgvuldig bestuur van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

In casu schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

-4.4.3-2.

Vooreerst baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zich op artikel 7,1, °2 en °3 van de Vreemdelingenwet om de verzoeker de termijn te geven voor onmiddellijk vertrek.

Tegenpartij baseert zich voornamelijk op veroordelingen die al meer dan tien jaar geleden werden uitgesproken! Verzoeker heeft zijn straf ook uitgezeten en heeft sindsdien geen feiten meer gepleegd die te maken hebben met de verkoop van verdovende middelen!

Tegenpartij is aldus niet ernstig in zijn motivering om hierop te oordelen dat verzoeker nog een actueel gevaar voor de openbare orde is.

Met betrekking tot de veroordeling van 16/02/2021, betreft het ook hier een veroordeling van een jaar geleden, waarbij de feiten zich nog langer geleden hebben afgespeeld.

Verzoeker woont nog steeds samen met zijn partner en zij hebben een gemeenschappelijk kind! Zij hebben een lopende procedure bij de Familierechtbank met betrekking tot hun verklaring wettelijke samenwoning.

Dat met deze elementen wel degelijk rekening dient te worden gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken, alvorens zij overgaan tot het afleveren van een bevel, zonder enige termijn, noch om verzoeker hieromtrent te horen!

-4.4.3.3.

Dienst Vreemdelingenzaken motiveert hierbij ook dat verzoeker een risico op onderduiken is, doch verzoeker woont al sinds 06/10/2020 op hetzelfde adres te Hoegaarden.

Er kan dus geenszins gesproken worden dat verzoeker een risico op onderduiken behelst...

-4.4.3.4.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende

drie-fasen-test: is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Meer nog. Zij haalt elementen aan die oorspronkelijk niet in de bestreden beslissing vermeld waren.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van de verzoeker en zijn gezin.

Eindbesluit

Verzoeker heeft wel degelijk de nodige stavingsstukken toegevoegd aan zijn aanvraag gezinshereniging met zijn feitelijke partner die Unieburger is.

Dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de neergelegde bewijsstukken en niet kijkt naar de documenten in zijn geheel. Zij voegt bijkomende voorwaarden toe aan artikel 47/3.

Dat tegenpartij geen rekening houdt met de lopende procedure bij de Familierechtbank te Leuven in het kader naar hun onderzoek omtrent hun verklaring wettelijke samenwoning.

Dat uit het geheel van neergelegde documenten wel degelijk blijkt dat er sprake is van een duurzame relatie met de feitelijke partner van de verzoeker.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden."

3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden akte uitdrukkelijk is gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt verwezen naar de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 van de Vreemdelingenwet. De juridische grondslag is de verzoeker dan ook genoegzaam gekend. In de bestreden akte zet de gemachtigde ook feitelijk uiteen waarom de door de verzoeker voorgelegde stukken geen voldoende bewijs vormen van het duurzaam karakter van de door de verzoeker aangehaalde relatie met de Nederlandse referentiepersoon. Er wordt op gewezen dat de foto's die de verzoeker thans voorlegt ook bij zijn eerste aanvraag werden voorgelegd, en dat deze aanvraag resulteerde in een weigeringsbeslissing en een verwerpingsarrest van de Raad, waarbij de Raad volgens de gemachtigde oordeelde dat deze foto's niet getuigen van een daadwerkelijke duurzame relatie. Er wordt verder gewezen op de verklaring van wettelijke samenwoning die de verzoeker en de referentiepersoon hebben afgelegd, maar die de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde te registreren na negatief advies van het parket omdat de verzoeker trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde wijst er tevens op dat de verzoeker op 16 februari 2021 inmiddels werd veroordeeld voor slagen en verwondingen ten aanzien van de referentiepersoon. De

gemachtigde stelt vast dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de referentiepersoon elkaar kennen sedert augustus 2018 en dat de verzoeker sedert 6 oktober 2020 officieel gedomicilieerd staat op het adres van de referentiepersoon, en zij geeft aan dat dit niet volstaat als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat deze motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Uit het betoog dat de verzoeker naar voor brengt en waarbij hij een aantal vaststellingen en motieven aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt, blijkt in tegendeel dat de juridische en feitelijke motieven van de bestreden weigeringsbeslissing de verzoeker afdoende gekend zijn.

Wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, verwijst de gemachtigde naar de artikelen 7, eerste lid, 2° en 3° en 74/13 van de Vreemdelingenwet en licht zij onder meer toe dat het legaal verblijf van de verzoeker is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat de relatie met mevrouw O.M.L.T. wordt betwist en dat de verzoeker werd veroordeeld voor slagen en verwondingen ten aanzien van mevrouw O.M.L.T. De gemachtigde stelt dat het aangehaalde gezinsleven met deze vrouw niet als argument kan worden aanvaard om het bevel niet af te geven. Verder wordt tevens vastgesteld dat er geen bewijs voorligt dat het kind van mevrouw O.M.L.T. een gemeenschappelijk kind van beiden is, en dat de verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende moeder. De gemachtigde verwijst tevens naar de strafrechtelijke veroordelingen van de verzoeker en naar de concrete aard en ernst van de door hem gepleegde feiten, waaruit dan wordt afgeleid dat het persoonlijk gedrag van de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De gemachtigde is derhalve van oordeel, in het licht van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, dat het familiale en persoonlijke belang van de verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Daarnaast geeft de gemachtigde nog aan dat er geen aangetoonde medische problematiek is in hoofdte van de verzoeker.

In de bestreden akte wordt tevens op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Hierbij wordt als juridische grondslag verwezen naar de artikelen 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat nu de verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (1°) en dat hij een gevaar is voor de openbare orde (3°). Beide toepassingsgevallen worden vervolgens nader toegelicht. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2018 dat hem op 14 mei 2018 werd betekend, dat dit bevel hem op 4 januari 2020 nogmaals werd bevestigd en dat aan de verzoeker op 4 mei 2021 nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (getroffen op 13 april 2022) werd betekend. De gemachtigde verduidelijkt dat de verzoeker dient te weten dat het attest van immatriculatie naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging geen verblijfsdocument is. Daarnaast wordt erop gewezen dat de verzoeker reeds meermaals werd veroordeeld voor de verkoop van verdovende middelen (onder meer aan minderjarigen) op 4 juni 2007, op 16 februari 2009, op 5 mei 2011 en op 12 juli 2011, hetgeen een ernstige aanslag vormt op de openbare orde van de samenleving omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmilieu kenmerken. De gemachtigde geeft aan dat de verzoeker geen enkel respect heeft voor andermans gezondheid en dat hij uit is op zeer gemakkelijk geldgewin.

Uit het in het voorliggende verzoekschrift ontwikkelde inhoudelijke betoog, blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden akte kent en dat hij op afdoende wijze in kennis werd gesteld van de juridische en feitelijke redenen waarom zijn aanvraag wordt geweigerd en waarom hem een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) wordt afgegeven. Aan de verzoeker worden tevens op afdoende wijze de redenen meegedeeld waarom er in zijn specifieke geval geen omstandigheden in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn die zich tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zouden verzetten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

3.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden akte opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 47/1° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet (weigeringsbeslissing) en van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet (bevel om het grondgebied te verlaten).

3.2.1. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Artikel 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de verweerder rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de verweerder toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt.

De verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij verschillende bewijsstukken heeft voorgelegd waaruit het duurzaam karakter van zijn relatie met zijn Nederlandse partner blijkt. Hij verwijst in dit verband ook naar de verklaring van wettelijke samenwoning die hij heeft afgelegd en merkt op dat de verweerder dit niet dienstig kan ontkennen nu hier in de bestreden beslissing naar wordt verwezen.

In dit verband wordt in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene en de referentiepersoon deden op 10.08.2021 te Hoegaarden een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 10.11.2021 weigerde de gemeente Hoegaarden deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Leuven, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze beslissing was onder meer gesteund op talrijke onwettigheden en tegenstrijdige verklaringen tussen betrokkenen. Op 16.02.2021 werd betrokkene overigens door de CR van Leuven veroordeeld voor slagen en verwondingen ten aanzien van de referentiepersoon.”

De verzoeker betwist niet en het blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoegaarden op 10 november 2021, na negatief advies van de procureur des Konings te Leuven, besliste om de wettelijke samenwoning tussen de verzoeker en mevrouw O.M.L.T. niet te registreren aangezien deze wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrecht en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners. Het komt de Raad niet onredelijk voor om dit gegeven mede in rekening te nemen bij de beoordeling inzake het bewijs van een (duurzame) relatie tussen de verzoeker en de referentiepersoon.

Uit de stukken die bij zijn verzoekschrift zijn gevoegd, blijkt dat de verzoeker op 6 december 2021 bij de bevoegde familierechtbank beroep aantekende tegen de voornoemde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoegaarden van 10 november 2021, dat een inleidingszitting werd vastgesteld op 7 januari 2022 en dat een pleitzitting werd vastgesteld op 16 september 2022. Het gegeven dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter impliceert op zich niet dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden akte dateert van 2 december 2021, en dat de verzoeker pas op 6 december 2021 een beroep indiende bij de familierechtbank. Er valt dan ook niet in te zien hoe de verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing reeds gewag had kunnen maken van een beroep dat pas vier dagen later werd ingesteld. De Raad zou zijn bevoegdheid bovendien overschrijden indien hij bij zijn wettigheidstoetsing rekening zou houden met stukken en feiten die dateren van na het treffen van de aangevochten bestuurshandeling.

De verzoeker stelt voorts dat de verweerder motiveert dat de neergelegde foto's enkel een bewijs zijn van momentopnames maar dat hieruit geen duurzame relatie blijkt. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet als dusdanig gesteld dat de foto's enkel momentopnames betreffen. Wel wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene diende op 20.10.2020 al een eerste keer gezinshereniging aan als feitelijke partner van dezelfde referentiepersoon, aanvraag die op 13.04.2021 ten gronde werd geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 02.09.2021 in een uitgebreid arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV) verworpen. De RVV oordeelde in haar arrest dat de foto's die betrokkene nu ook weer voorlegt in het kader van huidige aanvraag, niet getuigen van een daadwerkelijke duurzame relatie tussen betrokkenen.”

De verzoeker brengt hier tegen in dat hij wel degelijk stappen heeft ondernomen om zijn relatie te officialiseren zoals het neerleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning en het opstarten van een DNA-procedure om de verwantschap met hun gemeenschappelijk kind te staven. Wat de verklaring van wettelijke samenwoning betreft, merkt de Raad op dat de verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning heeft geweigerd wegens het schijnkarakter ervan waarbij werd geoordeeld dat deze niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het komt de Raad in deze omstandigheden niet onredelijk voor om de verklaring van wettelijke samenwoning niet in aanmerking te nemen als een positief element inzake het wettelijk vereiste bewijs van een duurzame en effectief beleefde relatie tussen de verzoeker en de referentiepersoon. De eigen visie van de verzoeker dat hij en mevrouw O.M.L.T. deze verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd om hun duurzame relatie te officialiseren, doet hieraan geen afbreuk.

Meer nog, een dergelijke officialisering van een partnerrelatie zou ertoe leiden dat de verzoeker niet meer onder het toepassingsgebied valt van artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet, maar wel van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

De verzoeker heeft de thans voorliggende aanvraag evenwel uitdrukkelijk gegrond op de hoedanigheid van *“ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie”*, hetgeen correspondeert met artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet, en niet in de hoedanigheid van *“partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap”*, hetgeen correspondeert met artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (zie administratief dossier, bijlage 19ter d.d. 20 juli 2021). De verzoeker gaf dus in zijn aanvraag zelf aan dat hij een partner is *“die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”* van de Vreemdelingenwet”, zoals voorzien in artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekers stelt dat hij en zijn partner ook nog een DNA-procedure hebben opgestart om de verwantschap met hun gemeenschappelijk kind te staven en dat zij in afwachting zijn van de resultaten, merkt de Raad op dat de verzoeker zelf de bewijslast draagt en dat hij in het kader van de voorliggende aanvraag gezinshereniging van 20 juli 2021 niet heeft gewezen op deze DNA-procedure, laat staan dat hij concrete bewijselementen in die zin zou hebben bijgebracht. Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij meer informatie had moeten voorleggen zoals hoe hij en mevrouw O.M.L.T. elkaar leerden kennen, hoe zij gedurende een bepaalde tijd voor aankomst in België elkaar kenden of ze elkaars familie of vrienden kennen. De verzoeker geeft aan het hiermee niet eens te zijn, hij meent dat voorwaarden aan de wet worden toegevoegd en benadrukt dat in de wet staat ingeschreven dat het bewijs van de duurzame relatie met elk passend middel mag worden geleverd.

Het gegeven dat de duurzame partnerrelatie, zoals bedoeld in de aangehaalde wetsbepalingen, kan worden aangetoond met *“elk passend middel”*, betekent echter niet dat elk voorgelegd document een passend middel vormt of zonder meer dient te aanvaard worden door het bestuur. Deze bepaling stelt enkel dat de bewijsvoering vrij is en dat er geen specifieke documenten dienen te worden voorgelegd. *In casu* heeft de verweerder concreet gemotiveerd waarom de voorgelegde documenten niet volstaan om te kunnen spreken van een duurzame en affectieve relatie. Met zijn verdere motivering heeft de verweerder ook geenszins aangegeven dat in alle geval stukken moeten voorliggen over het wanneer en hoe de betrokkenen elkaar hebben ontmoet, over de regelmatige en intensieve contacten voor de komst van de verzoeker naar België of over de kennis van elkaars vrienden en familie. Er moet worden aangenomen dat de verweerder met de geviseerde motieven enkel heeft willen aangegeven dat, indien er werkelijk sprake is van een duurzame partnerrelatie, de verzoeker redelijkerwijze meer overtuigende

overtuigingsstukken zou moeten kunnen voorleggen dan degene die hij aanbracht en dat hij verder enkel heeft willen aangeven dat de voorgelegde stukken niet echt veel duidelijkheid scheppen in de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de vermeende partners. Aldus heeft de verweerder wel degelijk oog gehad voor deze aspecten die volgens artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet deel moeten uitmaken van de beoordeling. Met deze beoordeling heeft de verweerder enkel een redelijke invulling gegeven aan de relevante wettelijke bepalingen, zonder dat blijkt dat hij voorwaarden aan de wet heeft toegevoegd. Bovendien heeft de verweerder in de weigeringsbeslissing van 13 april 2021, waarbij verzoekers eerdere aanvraag in toepassing van artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet werd geweigerd, reeds hierop gewezen, zodat het de verzoeker vrijstond om hieraan trachten tegemoet te komen.

De louter eigen overtuiging van de verzoeker dat hij middels het geheel van de voorgelegde documenten wel degelijk heeft aangetoond dat hij een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft met mevrouw O.M.L.T. en dat hij stappen heeft gezet om de relatie te officialiseren, volstaat niet om de bestreden weigeringsbeslissing aan het wankelen te brengen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde bij de aanvraag gevoegde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 47/1, 1°, en 47/3, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

De verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezins- en familieleden. Hij verwijst naar de lopende procedure bij de familierechtbank (zie hoger) en stelt dat deze rechtbank en dus niet de Dienst Vreemdelingenzaken zich dient uit te spreken over de verklaring tot wettelijke samenwoning en de hieruit voortvloeiende partnerrelatie. De verzoeker benadrukt dat wanneer hij het land dient te verlaten, dit uiteraard nefaste gevolgen heeft voor de beoordeling door de feitenrechter over de wettelijke samenwoning gezien hij en zijn partner niet meer feitelijk zullen samenwonen. De verzoeker meent dat deze procedure moest worden afgewacht vooraleer hem een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient dus richtlijnconform te worden toegepast.

In de bestreden akte wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover Mevr. O. M. (...) betwist. Op 16.02.2021 werd betrokkene overigens door de CR van Leuven veroordeeld voor slagen en verwondingen ten aanzien van Mevr. O. (...). Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven met Mevr. O. (...) evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Betrokkene legt geen bewijs voor dat het kind van Mevr. O. M. (...) een gemeenschappelijk kind is.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende moeder. Hoe dan ook kunnen we wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, stellen dat uit de aard en de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Mevr. O. (...) kan er uiteraard voor kiezen om met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en/of al dan niet met het kind via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. Bij het opleggen van dit bevel werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is geen sprake van erkende, gemeenschappelijke minderjarige kinderen in België wiens belangen zouden kunnen worden geschaad, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

Hieruit blijkt dat de verweerder het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven met mevrouw O.M.L.T. betwist. De verweerder is pas overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijhorende beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nadat hij had vastgesteld dat de aanvraag gezinshereniging van de verzoeker in toepassing van artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet in functie van mevrouw O.M.L.T. diende te worden geweigerd. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige, onredelijke wijze of met miskennen van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet werd genomen.

De verzoeker betwist niet dat de gemeente Hoegaarden op 10 november 2021 weigerde om de wettelijke samenwoning tussen hemzelf en mevrouw O.M.L.T. te registreren na negatief advies van het parket van Leuven en nadat was vastgesteld dat de verzoeker trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het komt de Raad niet onredelijk voor om dit gegeven als een *contra-indicatie* voor een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te beschouwen. Uit de stukken die de verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat hij op 6 december 2021 bij de bevoegde familierechtbank een beroep aantekende tegen de voornoemde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoegaarden van 10 november 2021. Deze procedure is thans nog lopende en een pleitzitting is gepland in september 2022. Het gegeven dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter impliceert echter niet dat de verweerder niet bevoegd zou zijn om zich uit te spreken over het daadwerkelijk bestaan van een gezinsleven in België of over de implicaties van het opgelegde maatregel voor de beleving van een bestaand gezinsleven. In tegendeel, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met "*het gezins- en familieleven*" van de betrokken vreemdeling.

De verzoeker meent tevens dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 2 december 2021 niet kon worden genomen vooraleer de familierechter zich heeft uitgesproken over de registratie van de wettelijke samenwoning tussen hem en mevrouw O.M.L.T., gelet op de nefaste gevolgen voor de beoordeling van de feitenrechter indien hij het land dient te verlaten. De verzoeker laat evenwel na een concreet wetsartikel of rechtsbeginsel aan te duiden waaruit zou kunnen blijken dat de gemachtigde een eventueel beroep bij de familierechtbank diende af te wachten alvorens de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden opgelegd. De Raad is overigens een annulatierechter die zich niet uit te spreken heeft over de vraag of het al dan niet opportuun en/of wenselijk is om te beslissen dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven terwijl de verzoeker nog een beroep kon indienen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De Raad herhaalt bovendien dat er op de datum van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, nog geen beroep hangende was bij de familierechtbank.

De verzoeker verliest voorts uit het oog dat de verweerder tevens heeft gesteld dat "*(m)evr. O. (...)er uiteraard (kan) voor kiezen om met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en/of al dan niet met het kind via periodieke reizen naar de plaats waar*

betrokkene verblijft”. De verzoeker laat ook de overige motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot zijn moeder en het kind van mevrouw O.M.L.T. ongemoeid. De verzoeker betwist niet dat hij in België geen erkende minderjarige kinderen heeft en maakt verder ook geen gewag van gezondheidsproblemen.

In deze omstandigheden maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bepaalde relevante elementen met betrekking tot zijn gezins- en familielevens, het hoger belang van het kind en/of zijn gezondheid zou hebben veronachtzaamd.

Vervolgens gaat de verzoeker in op de motieven inzake het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze motieven luiden als volgt:

“Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2018 dat hem op 14.05.2018 werd betekend. Op 04.01.2020 werd aan betrokkene een herbevestiging van dit bevel betekend. Op 04.05.2021 werd aan betrokkene het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.04.2021 betekend. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen, onder meer aan minderjarigen: op 04.06.2007 door de CR tot een gevangenisstraf van 2 jaren; op 16.02.2009 door de CR van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 jaar; op 05.05.2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot 6 maanden gevangenis en een boete van 1000 Euro; op 12.07.2011 door het Hof van Beroep van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring. Handel in drugs, en zéker verkoop ervan aan minderjarigen (veroordeling HB Brussel), is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.”

De verzoeker betoogt dat wanneer hem “een bijlage 20” wordt afgeleverd rekening moet worden gehouden met alle feitelijkheden en procedurele elementen. De verzoeker stelt dat niet blijkt dat alle procedure-elementen uit het verleden beschreven staan, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Op 20 juli 2021 diende de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn feitelijke partner met de Nederlandse nationaliteit en als ‘ander familielid’ overeenkomstig artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Uit de thans bestreden akte blijkt dat de gemachtigde met de voorgelegde stukken in het kader van deze aanvraag rekening heeft gehouden. De verweerder is er in het kader van een aanvraag overeenkomstig artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet niet toe gehouden om de ganse verblijfshistoriek van de verzoeker in rekening te brengen, maar hij dient na te gaan of de verzoeker met de Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft aangetoond.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

De verzoeker voert geen schending aan van enige hogere rechtsnorm die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker gaat voorts uit van een verkeerde lezing van de bestreden akte waar hij voorhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert op de artikelen 7, eerste lid, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt de verzoeker hierbij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker nogmaals verwijst naar de "hangende" procedure voor de familierechter kan worden verwezen naar wat in dit verband hierboven werd uiteengezet. De verzoeker benadrukt nog dat hij een gemeenschappelijk kind heeft met mevrouw O.M.L.T., docht de Raad kan enkel vaststellen dat hij hieromtrent geen enkel begin van bewijs naar voor brengt. De verzoeker beweert enkel, doch hij toont niet aan, dat hij de juridische vader is van het betrokken kind.

In casu is de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) omdat het legaal verblijf is verstreken (artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet) en 2) omdat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden waarbij verwezen wordt naar zijn strafrechtelijke veroordelingen en de maatschappelijke impact van de gepleegde feiten (artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet). Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Meer nog, krachtens artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet "moet" de verweerder in het geval van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De verzoeker betwist niet dat zijn legaal verblijf is verstreken. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of al dan niet op goede gronden kon worden vastgesteld dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, geen belang bij zijn kritiek op de concrete motieven omtrent artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, zoals de kritiek dat de verweerder niet ernstig is waar hij op grond van al te oude veroordelingen stelt dat er een actueel gevaar is voor de openbare orde. Aangezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hoe dan ook overeind blijft op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, kan de eventuele gegrondheid van deze grieven niet tot de nietigverklaring van het bestreden bevel leiden.

In de mate dat de verzoeker meent dat hij nog gehoord diende te worden alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd (zonder termijn om het grondgebied te verlaten) wordt erop gewezen dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. De verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). De verzoeker toont niet aan dat hij hiertoe niet de gelegenheid heeft gehad.

De verzoeker meent tot slot dat er in zijn hoofd geen sprake is van een risico op onderduiken nu hij sedert 6 oktober 2020 op hetzelfde adres woont.

Artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de verweerder heeft beslist om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, luidt als volgt:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (...)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrekt te verlenen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken"*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerriichtlijn) dat het *"risico op onderduiken"* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St.* Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *"actueel en reëel"* moet zijn. *"Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval."*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid, waarover de verweerder beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. De voormelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *"met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval"*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St.* Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerriichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en dat elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet,

met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerelateerde taken, Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92).

Aldus bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In dit kader herinnert de Raad aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Te dezen blijkt uit de bestreden akte dat aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In de bestreden beslissing wordt in verband met het risico op onderduiken als volgt gemotiveerd:

"X Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2018 dat hem op 14.05.2018 werd betekend. Op 04.01.2020 werd aan betrokkene een herbevestiging van dit bevel betekend. Op 04.05.2021 werd aan betrokkene het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.04.2021 betekend. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is".

De verzoeker meent dat er in zijn hoofd geen sprake is van een risico op onderduiken nu hij sedert 6 oktober 2020 op hetzelfde adres woont.

De gemachtigde heeft de verzoeker echter niet verweten dat hij geen vaste en gekende verblijfplaats heeft. Door hierop te wijzen, toont de verzoeker nog niet aan dat de redenen waarom er een risico op onderduiken werd vastgesteld niet deugdelijk zijn. Het gaat er met name om een "risico op onderduiken" vast te stellen. Hierbij is het dus niet vereist dat de verzoeker reeds ondergedoken is en dat hij niet meer op zijn gekende adres woont.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het objectieve criterium, vermeld onder artikel 1, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet, en hierbij wordt de concrete situatie van de verzoeker in rekening genomen. De verzoeker betwist deze concrete motieven niet maar beperkt zich tot de vaststelling dat hij een vast adres had. De verzoeker betwist dus niet dat hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2018 dat hem op 14.05.2018 werd betekend". De verzoeker betwist evenmin dat hem "(o)p 04.01.2020 (...) een herbevestiging van dit bevel (werd) betekend." De verzoeker betwist evenmin dat "(o)p 04.05.2021 (...) aan betrokkene het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.04.2021 (werd) betekend". De verzoeker gaat ook niet in op het motief dat hij "eveneens (diende) te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is".

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder rekening heeft gehouden met verschillende elementen eigen aan de zaak en het *in casu* van toepassing zijnde objectieve criterium.

In casu is de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan, gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor het vrijwillig vertrek kunnen verantwoorden, met name 1) er is een risico op onderduiken in hoofde van de verzoeker omdat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet) en 2) de verzoeker is een gevaar voor de openbare orde omdat hij meermaals werd veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen onder meer aan minderjarigen en handel in drugs en zeker de verkoop ervan aan minderjarigen een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving is omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken, de verzoeker heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet). Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om aan de verzoeker een termijn voor vrijwillig vertrek te ontzeggen. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de vaststelling dat er een risico op onderduiken is, feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is. Bijgevolg heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het motief dat hij onmiddellijk het grondgebied moet verlaten omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. De eventuele gegrondheid van deze kritiek doet immers geen afbreuk aan het schragende motief omtrent het risico op onderduiken.

Uit wat voorafgaat blijkt tevens dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde bij de afgifte van het thans bestreden bevel de zorgvuldigheidsplicht of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Een schending van de artikelen 7 en/of 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidbeginsel wordt evenmin aangetoond.

3.3. De vage kritiek die de verzoeker naar voor brengt onder punt 4.4.3.4. van zijn verzoekschrift, kan de bestreden akte niet vitiëren. Zo verzuimt de verzoeker om toe te lichten welke van zijn belangen volgens hem totaal genegeerd worden, op welke wijze en bij welke beslissing (de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dan wel het bevel om het grondgebied te verlaten). De verzoeker licht evenmin toe welke elementen bij welke beslissing niet in rekening werden genomen en het is de Raad geheel onduidelijk waar de verzoeker het over heeft wanneer hij stelt dat er elementen worden aangehaald die oorspronkelijk niet in de bestreden beslissing vermeld waren. Voor het overige beperkt de verzoeker zich tot de eenvoudige affirmatie dat "*de beslissing*" niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot zijn belang en dat van zijn gezin. Deze kritieken zijn onvoldoende uitgewerkt en kunnen derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

3.4. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE